

„I AM SOYUZ” LILI: „Mindenhol otthon érzem magam”

BEUTAZTA A VILÁGOT EGY SZÁL UKULELÉVEL, ÉNEKES, DALSZERZŐ, HOBBIFOTÓS, ÉS EMELLETT GYERMEKSEBÉSZKÉNT DOLGOZIK STOCKHOLMBAN... BOZÓKY FELÍCIA, LILIRŐL SOK MINDENT EL LEHET MONDANI, DE AZT BIZTOSAN NEM, HOGY HÉTKÖZNAPI LENNE. SZEGEDEN SZÜLETETT MAGYAR SZÜLŐK GYERMEKEKÉNT, MOST SVÉDORSZÁGBAN ÉL, DE GYAKRAN LÁTOGAT MAGYARORSZÁGRA, HOGY I AM SOYUZ NEVŰ EGYSZEMÉLYES ŪRPOP FORMÁCIÓJÁVAL FELLÉPJEN. TALÁLKOZÁSUNK IDEJÉN A GRAND CAFÉBAN TARTOTT KONCERTJE MIATT TARTÓZKODOTT SZEGEDEN.

 Kósa Boglárka

 Lippai Balázs

A ZONGORÁTÓL AZ ŪRPOPIG

Bozóky Felícia magyar szülők gyermekeként Svédországban nőtt fel. Zenéhez és a művészetekhez való affinitása már gyermekkorában megmutatkozott: állandóan rajzolt, zongorázni tanult és fotózott. 18 éves korában vásárolta meg első gitárját, és egy hátzissákkal felszerelve bejárta Európát. Közismert patológus édesapja által inspirálva a Szegedi Tudományegyetem Általános Orvostudományi Karán tanult.

Az ukulelével egy budapesti fesztivál hatására ismerkedett meg, majd Rómába utazott, ahol Erasmus-ösztöndíjasként gyermekgyógyászatot tanult. 2012-ben a mexikói Monterreyben született meg „I am Soyuz” elnevezésű projektje, ahol a helyi kórház traumasebészetén töltötte szakmai gyakorlatát, és a drogháborúban megsérült nehézfiúk sebeit látta el. Az elbűvölő hangú énekesnő ukulelén, gitáron, melodikán, omnichordon és kalimbán loop pedál segítségével adja elő dalait, amit ő maga ūrpopként definiál.

Forrás: <http://www.tedxanubia.com/eloado/bozoky-felicia>

Fotó: Lippai Balázs

– Orvos vagy, zenélsz, turnézol, azért ez nem egy hétköznapi életritmus. Hogy sikerül összeegyeztetni ezt a sok mindent?

– Nem is tudom, azt hiszem, mindenkinek van egy hobbjaja.

– Neked mi?

– Szerintem nem feltétlenül fontos definiálni, hogy az embernek pontosan melyik a hobbjaja, melyik a munkája, nálam eléggé egybefolyik. Néha annyit zenélek, hogy időnként úgy érzem, hogy az orvoslás a hobbjaim. Ez elég furcsa érzés. Viszont ezeken kívül is sok „hobbjaim” van még.

– Milyen hobbjaid vannak még?

– Most van egy nagyon furcsa új hobbjaim: bútorkat építek. Barkácsok otthon, most éppen egy színpadot építettem. Talán ez a legfurcsább hobbjaim, de egyébként rajzolgatok, fotózzatok is.

– Honnan jött az ötlet a bútorepítéshez?

– Igazából onnan, hogy én korábban hippikkel laktam együtt, akik mindent maguknak építettek meg. Amikor elköltöztem onnan, úgy voltam

...Ha nem mersz, nem nyersz! Muszáj menni, mert mikor mennél máskor? Olyan sok minden van a világon...

vele, hogy ha ők meg tudják csinálni, akkor én is! Stockholmban laktunk tízen egy nagy villában, egy szigeten. Akkor éppen nem tudtam hol lakni, egy barátom ismerőse pedig ott laktott, és mondta, hogy pont keresnek új lakótársat. Elmentem hozzájuk egy vacsorára, hogy kiderítsék, bérgyilkos vagyok-e vagy sem. Úgy gondolták, hogy nem vagyok az, így beköltözhettem.

– Te keresed az ilyen „hippi” helyzeteket? Bejárni egy ukulelével Dél-Amerikát, Afrikát. Beköltözni egy villába tíz

hippivel... Tudatosan mész bele ezekben, vagy így hozza az élet?

– Azt hiszem tizenhét éves voltam, amikor felállítottam magamnak azt a szabályt, hogy ha jön egy lehetőség, hogy elutazzak valahova, akkor muszáj elutaznom. Azóta minden lehetőségre igent mondtam, ami elém esett. Szerintem akkor is, ha az utazás rossz, vagy furcsa, vagy rossz emberekkel találkozom közben, még mindig jobb, mint otthon maradni, mert utazás közben mindenképpen többet tanulok, mint egy helyben. De ilyen azért ritkán van, legtöbbször minden jól sikerül, és fantasztikus emberekkel ismerkedek meg. De például Mexikóba menni tényleg elég nagy meglepetés volt, úgy képzeltem, hogy majd tengerparton leszek, ehelyett beraktak a határra egy drogháború kellős közepébe.

– Mik voltak a legnagyobb élményeid az utazással kapcsolatban?

– Ezt nagyon nehéz lenne összefoglalni... De például most Szegeden lenni tök nagy élmény. Éppen azon gondolkodtam, hogy mit fogok majd mondani a pesti koncertemen, és arra jutottam, hogy Szegedről fogok majd mesélni.

– *Mit tudsz Szegedről mesélni?*

– Szegeden születtem, itt lettem szerelmes, itt tanultam meg biciklizni. Tizenhat évesen itt kaptam az első csókomat, a Dóm tetején. Az egyetemi éveim meg fantasztikusak voltak. Tizenkilenc évesen az ember csak úgy pezseg, szerintem ez az egyik legjobb kor, olyankor minden egy kaland. Volt, hogy elstoppoltunk Szerbiába csak úgy spontán, rengeteget mászkáltam a Tisza partján, sok buli volt, szóval nagyon jó itt az egyetemi élet. Szerintem ezektől a dolgoktól lesz az igazán ember, és a közösségtől, itt pedig az is nagyon jó volt, mindenki támogatta egymást. Jártam itt fotó kurzusokra is, fotóztattam, festegettem, és volt olyan időszak, amikor minden nap halászevet ettem. Vannak ilyen lifehackek például a híd alatt van egy sörkert, ahol az én időmben, ha csak levelet kértél, összesen 400 Ft volt a halászlé. Egyszer május elsejétől egészen a vizsgaidőszak végéig minden nap legurultam oda halászevet ebédelni.

– *Miért döntöttél úgy, hogy Szegedre jössz Stockholmból?*

– Anyukám szegedi, és ide jöttünk minden nyáron a családdal, úgy-hogy ez ilyen nyári álomváros. A szüleim is úgy lehettek ezzel, hogy ezt a várost ismerték, ezért ide könnyebben elengedtek, még úgy is, hogy elég vad és kiszámíthatatlan voltam.

– *Mi akartál lenni eredetileg?*

– Még mindig nem tudom, hogy mi akarok lenni. Szerintem nagyon jól sikerült ez így, hogy orvos lettem, bár annyira sosem voltam benne biztos, hogy az akarok lenni, csak úgy tetszett az egész dolog. De érdekes, hogy mióta orvosként dolgozok, jövekk rá, hogy mennyire sokat ad emberileg, és hogy mennyire izgalmas. Úgyhogy nagyon örülök annak, hogy erre az útra sodort a sors. Egyébként azt hiszem, rajzfilmkészítő szerettem volna lenni. Inkább ilyen művész alkat vagyok, csak orvosi diplomával.

– *Emiatt mennyire érzed azt, hogy kilógsz az orvosok közül?*

– Kilógnak az orvosok közül? Szerintem egyébként is mindenki más. A zenészek közül is kilógnak egy kicsit. De szerintem nem is feltétlenül rossz dolog kilógni, minden szakmában kellene olyan emberek, akik más perspektívából látják a dolgokat, ez mindenkinek jó.

– *Mit mondanál a fiatal egyetemistáknak, akik utazni szeretnének, de még nem tudják hogyan, vagy nem mernek belevágni?*

– Merni kell utazni és fölfedezni. Muszáj, mert mikor mennél máskor? Olyan sok minden van a világon, ami nagyon izgalmas. Most is például, hogy újra láttam a bangkoki szegénységet, ismét rá kellett jönnöm, hogy mennyi rengeteg lehetőségünk van Európában. Akik az

eddig fölfedezéseket csináltak, és a világ fejlődését hajtották előre, nem véletlenül nyugatról jöttek. Valójában nem csak szerencse, hogy itt a jólétben úszhatunk, tiszta ivóvízzel, meg orvosi ellátással, hanem a mi felelősségünk az is, hogy az emberiség további fejlődéséről gondoskodjunk. Nagy feladatnak tűnhet, de egy utcával mellettünk lakott Szent-Györgyi Albert, ő is csak egy sima szegedi srácként indult, aki a Tiszaparton biciklizett, úgyhogy igazából nincsenek határok, hogy miket lehet elérni.

– *Annyi helyen jártál már a világban. Mit tekintesz otthonodnak?*

– Nekem két fő otthonom van, Szeged és Stockholm. De azt hiszem, valójában mindenhol otthon érzem magam.

HÉTFŐ, UKULELÉVEL

A Dalfutárban Hajós András egy különleges szerzemény létrehozására, pontosabban a harmadik csapat zeneszerzőjének kérte föl Bozóki Felícia Lilit, akit „I am Soyuz”-ként be is mutatott itt: https://www.youtube.com/watch?v=lyFKc_25bOU A Hétfő című dal szövegét Wolfie írta, a producer: Moldvai Márk. Az előadó: Freddie, ám a csapat kérésére Lili énekelt, és ikonikus hangszerén, az ukulelén is játszott. A végeredmény, a Hétfő című dal meghallgatható itt.

Fotó: Paul Duna